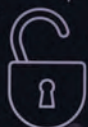

Κάρολαϊν
Ο'Ντόνοχιου

ΟΛΑ ΜΑΣ ΤΑ ΚΡΥΦΑ ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ

Κάθε χάρισμα και μια κατάρα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΟΛΑ ΜΑΣ ΤΑ
ΚΡΥΨΑ ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ

ΒΙΒΛΙΟ 3

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους

Σειρά: Μυθιστορήματα φαντασίας

Κάρολαιν Ο'Ντόνοχου, *Κάθε χάρισμα και μια κατάρα*

(*Όλα μας τα κρυφά χαρίσματα, δίστιχο 3*)

Caroline O'Donoghue, *Every Gift a Curse (All Our Hidden Gifts, book 3)*

Μετάφραση: Φίλιππος Μανδηλαράς

Προσαρμογή εξωφύλλου για την ελληνική έκδοση: Νίκη Αντωνοκοπούλου

Επιμέλεια-διορθώσεις: Νικόλας Αλκίνοος Νταουλτζής Ταμπακάκης

Υπεύθυνη έκδοσης: Υβόνη Καρούδη

Σελιδοποίηση: Αλέξιος Δ. Μάστορης

Copyright© Caroline O'Donoghue, 2023

Copyright© cover design by formlabor. Carlsen Verlag GmbH, Hamburg

Published by arrangement with Walker Books Limited, London SE11 5HJ

Copyright© για τη μετάφραση στην ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2023

Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από την Walker Books Ltd, Λονδίνο, 2023

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Μάρτιος 2024

KET E647 ΚΕΠ 141/24 ISBN 978-618-07-0402-0

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 – ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 – ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Κάρολαϊν Ο'Ντόνοχιου

ΟΛΑ ΜΑΣ ΤΑ ΚΡΥΦΑ ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ

ΒΙΒΛΙΟ 3

Κάθε χάρισμα και μια κατάρτα

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Φίλιππος Μανδηλαράς

Στους αντιπαθητικούς κύριους χαρακτήρες

ΜΕΡΟΣ 1

Το βιβλίο αυτό είναι έργο μυθοπλασίας. Τα ονόματα, οι χαρακτήρες, οι τοποθεσίες και τα γεγονότα που αναφέρονται στο βιβλίο είναι δημιουργήματα της φαντασίας της συγγραφέως ή, αν είναι πραγματικά, χρησιμοποιούνται ως στοιχεία μυθοπλασίας. Όλες οι δηλώσεις, οι δραστηριότητες, τα παράτολμα εγχειρήματα, οι περιγραφές, οι πληροφορίες και το υλικό οποιουδήποτε άλλου είδους που περιέχονται εδώ περιλαμβάνονται για ψυχαγωγικούς σκοπούς και μόνο, και δε θα πρέπει να εκληφθούν ως πραγματικά και ακριβή ούτε να επαναληφθούν, καθώς αυτό θα μπορούσε να προξενήσει τραυματισμούς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

ΝΑ ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΔΕ ΣΟΥ ΛΕΝΕ ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΑΤΑΡΕΣ. ΤΟ ΠΡΩΤΟ πράγμα που νιώθεις είναι φόβος. Αλλά το δεύτερο –αυτό που πραγματικά έχει σημασία– είναι η ομορφιά. Είναι τόσο όμορφος ο κόσμος όταν πιστεύεις ότι δε θα είσαι για πολύ ακόμα εδώ!

Τα χρώματα είναι πιο έντονα, πιο φωτεινά. Ακόμα και τώρα, αυτό το Δεκεμβριάτικο σούρουπο, και παρά το γεγονός ότι είναι σχεδόν σκοτεινά. Η παγωμένη ομίχλη από το ποτάμι διαχέεται στα φώτα της πόλης και σου δημιουργεί την εντύπωση ενός κυανόχρυσου θάμπους. Ένα κουτί με κοσμήματα που χρειάζεται να τρίψεις τα μάτια σου για να το δεις. Η αίσθηση μιας πόλης που χορεύει στο αίμα σου.

Τριάντα έξι μέρες έχουν περάσει από τότε που συνέβαλα στον θάνατο δύο γυναικών. Μιας που προσπάθησε να με σκοτώσει και μιας άλλης που πέθανε προσπαθώντας να μου σώσει τη ζωή.

«Καλώς την» λέει η Φιόνα ανοίγοντας την πόρτα στο σπίτι της Φιονουάλα. Ό,τι ώρα κι αν έφταναν αυτές τις μέρες στο σπίτι της Φιονουάλα, η Φιόνα ήταν εκεί πριν από μένα. «Έλα, η Εταιρεία της Αποκάλυψης έχει ξεκινήσει τη συνεδρία της».

Με συνοδεύει ως την κουζίνα, όπου βρίσκονταν όλοι: Η Μανόν, η οποία μελετάει μια σοϊίδα χαρτιά, η Φιονουάλα, που βγάξει κάτι από τον φούρνο, ο Ρόου, που ξεφλουδίζει ένα μήλο μ' ένα μαχαίρι, η Λίλι, που κάθεται στον πάγκο της κουζίνας.

Υπάρχει ένα ερώτημα: Είμαστε ένοχοι για τον θάνατο της Χέδερ Μπάνμπερι και της αδελφής Ασούμτα ή ο θάνατός τους ήταν ένα ατύχημα; Την ενδιαφέρουν άραγε την Οικονόμο οι απώλειες ή γυρνά απλώς τον πέλεκν παίρνοντας κεφάλια, δίχως να την πολυνοιάζει ποιος είναι ένοχος και ποιος όχι;

«Αυτό είναι το πρόβλημα» λέει η Φιονουάλα κραδαίνοντας την ξύλινη κουτάλα. «Η Οικονόμος εκδικείται δίχως καμία διάκριση. Δεν υπάρχει κάτι που μπορεί να την κάνει να αλλάξει γνώμη. Είναι μια καλοκουρδισμένη μηχανή. Έτσι δεν είναι, Μείβ;»

Δεν είχα προλάβει να βγάλω ούτε το παλτό μου. «Δε μου λέτε ούτε γεια πια, βλέπω» λέω ενοχλημένη. «Τι είμαι δηλαδή; Πεθαμένη;»

«Όχι ακόμα» λέει σκεφτική η Μανόν, υπογραμμίζοντας κάτι σ' ένα κείμενο με κίτρινο μαρκαδόρο. «Αλλά ίσως να είσαι σύντομα».

«Joyeux Noël και σ' εσένα!»

Η Οικονόμος είχε εμφανιστεί τρεις φορές τα τελευταία τριάντα χρόνια. Η πρώτη ήταν όταν την είχε καλέσει η αδελφή της Φιονουάλα, η Χέβεν, που αντάλλαξε τη ζωή της με τον θάνατο του βίαιου πατέρα τους.

Η δεύτερη ήταν όταν την κάλεσε ο Άριαν για να δραπετεύσει από το ακροδεξιό χριστιανικό κέντρο αποτοξίνωσης. Τότε είχε πάρει μαζί της τον φίλο του. Τον Μάθιου Μάντισον. Έναν θάνατο για τον οποίο ο Άριαν χρειάστηκε να σπαταλήσει τρία χρόνια στα επιδέξια χέ-

ρια των Τέκνων της Μπρίτζιντ, προσπαθώντας να εξιλεωθεί.

Και η τρίτη με τη Λίλι, όταν της διάβασα τα ταρό και καταλήξαμε στο χάος που, τελικά, μας έφερε όλους πιο κοντά.

Ποιος ξέρει τι μπορεί να φέρει μια τέταρτη εμφάνιση. Ποιος θα είναι το θύμα και ποιος θα διασωθεί. Ο Άριαν πάντως δεν κάθισε να περιμένει για να μάθει.

Σκύβω και φιλάω τον Ρόου στο μάγουλο. Την ίδια στιγμή ξετυλίγω το ζεστό κασκόλ μου.

«Γεια σου» λέει αυτός τρίβοντας τη μύτη του στη δική μου. «Είσαι παγωμένη».

«Γεια». Η Λίλι ζωγραφίζει στο παράθυρο με ακρυλικά χρώματα χειροτεχνίας κάτι που μοιάζει μ' ένα πολύ μυστήριο γουρουνί, το οποίο έχει στο πρόσωπο κόκκινες και κίτρινες σπείρες. Είναι γονατισμένη στο περδάζι και τα πόδια της ακουμπάνε στον νεροχύτη.

«Τι είναι αυτό;»

«Ένας αγριόχοιρος. Ένας αγριόχοιρος του δωδεκαήμερου».

«Σωστά».

Η Λίλι απομακρύνει μια τούφα ξανθά μαλλιά από το πρόσωπό της. «Δεν ήθελα να κάνω κάτι βαρετό, τύπου Χριστουγεννιάτικο δέντρο. Σκέφτηκα πως θα ήταν καλύτερο κάτι παγανιστικό. Για το χειμερινό ηλιοστάσιο».

«Ωστε γι' αυτό λοιπόν ο αγριόχοιρος του δωδεκαήμερου».

Η Λίλι χαμογέλασε και συνέχισε να ζωγραφίζει. «Ναι, γι' αυτό ο αγριόχοιρος του δωδεκαήμερου!»

Όταν η Λίλι κι εγώ καλέσαμε την Οικονόμο, εμφανίστηκε σχεδόν αμέσως. Δεν το είχαμε σχεδιάσει φυσικά. Ήταν ένα πνεύμα που είχε κατά τύχη αφυπνιστεί από τον

συνδυασμό του χαρίσματός μου, του πηγαδιού της μαγείας κάτω από το Κίλμπεγκ και του αβυσσαλέου μίσους που ένωθε η μία για την άλλη εκείνη τη στιγμή. Η Ντόρου μού είχε πει, σχεδόν έναν μήνα πριν, ότι σχεδίαζε να καλέσει την Οικονόμο, κι είμαι σίγουρη ότι το έχει κάνει.

Η Ντόρου με είχε προειδοποιήσει πολύ καθαρά. Μίλησαν τη Βασίλισσα των Νεραϊδών, κάνοντας την προσφορά της μ' ένα αστραφτερό χαμόγελο. Τα Τέκνα επιθυμούσαν πλήρη έλεγχο στο Πηγάδι του Κίλμπεγκ, και θα έκαναν τα πάντα για να τον αποκτήσουν. Τα πάντα, εκτός από το να μας σκοτώσουν. Ο φόνος στον κόσμο της μαγείας φέρνει περισσότερους μεελάδες από αυτούς που λύνει, γιατί ό,τι κάνεις επιστρέφει σ' εσένα τελικά. Αλλά αν καταφέρεις να καλέσεις την Οικονόμο, μπορείς να την αφήσεις να κάνει τη βρομοδουλειά στη θέση σου. Πού είναι λοιπόν η Οικονόμος;

«Πρέπει να καταλάβουμε πρώτα» λέει η Μανόν «αν έχουν στ' αλήθεια σκοπό να κάνουν όλα αυτά που λένε».

«Σκοτώσαμε τη Χέδερ Μπάνμπερι» είπε άτονα ο Ρόου.

«Όχι, δεν τη σκοτώσαμε» απαντάει η Φιόνα με μια ασυνήθιστα τσιριχτή φωνή. «Ο θάνατός της ήταν ατύχημα».

«Ενόσω την είχαμε δεμένη με μαγικά» τη διορθώνει η Φιονουάλα. «Παρ' όλα αυτά, αν δεν είχαν έρθει τα Τέκνα στο γήπεδο του τένις, δε θα είχε συμβεί τίποτα. Αυτό σημαίνει ότι έχουν κι εκείνα ίσο μερίδιο ευθύνης μ' εμάς».

«Και ποιος θα το κρίνει αυτό;» ρωτάει η Λίλι που συνεχίζει να ζωγραφίζει τον αγριόχοιρό της.

«Δεν ξέρω» λέει η Φιονουάλα σηκώνοντας ψηλά τα χέρια. «Ο μέγας κοσμικός άδακας που απαιτεί αμεροληψία, ίσως;»

«Δικαιοσύνη» λέει η Φιόνα δείχνοντάς μας την αντίστοιχη κάρτα ταρό. Μπορεί να έχω το χάρισμα, αλλά η

ερμηνεία της Φιόνα στα ταρό είναι πλέον τόσο σωστή, όσο κι η δικιά μου. Ανακατεύει την τράπουλα και ισιώνει τα χαρτιά χτυπώντας τα δυο φορές στο τραπέζι ώστε να είναι απόλυτα ευθυγραμμισμένα.

Τη στιγμή εκείνη, σαν απάντηση στο χτύπημα της τράπουλας στο τραπέζι, ακούγεται ένα χτύπημα στο τζάμι της πόρτας της κουζίνας. Μια κίσσα με πορτοκαλί πιτσιλιές στην άκρη των φτερών της φτεροκοπά απ' έξω περιμένοντας να την αφήσουμε να μπει. Η Φιόνα πιάνει το χερούλι για να ανοίξει.

«Δεν μπορούμε να αφήσουμε αυτό το πράγμα να μπει εδώ μέσα» λέει η Μανόν ζαρώνοντας τη μύτη της.

«Δεν είναι σωστό να μιλάς έτσι για τον Πάολο» λέει η Φιόνα παίρνοντας το μέρος του πουλιού. Ο Πάολο και η Μανόν έχουν γίνει τον τελευταίο καιρό οι δυο μεγάλες εμμονές στη ζωή της Φιόνα, αλλά συμβαίνει να δρίσκονται σε διαρκή αντιπαλότητα.

Η Μανόν ανατρίχιασε. «Τα σιχάινομαι τα πουλιά».

Ο Πάολο, η κίσσα, μπαίνει μέσα και στέκεται πάνω στον μακρύ σωλήνα της δρύσης. Η Λίλι τραβάει τα πόδια της. Ο Πάολο σκύβει και ψάχνει σταγόνες νερού με το ράμφος του.

«Να του βάλω νερό σ' ένα μπολάκι, Φιονουάλα;» ρωτάει η Φι.

«Να του δάλεις, αγάπη».

«Φιονουάλα!» διαμαρτύρεται η Μανόν. Η Μανόν έχει την τάση που συναντάμε στα περισσότερα εγκαταλειμμένα από τους γονείς τους παιδιά, να απευθύνεται στη μητέρα της με το όνομά της. «Φιονουάλα!»

«Κανέναν δεν πειράζει το πουλί, Μάνι» απαντάει κατευναστικά η Φιονουάλα.

«Δεν το συμπαθώ».

Επειδή είμαι πιο κοντά στο ντουλάπι, βρίσκω ένα μπολ και το γεμίζω νερό για τον Πάολο. Του βάζω μάλιστα από το φιλτραρισμένο νερό που έχει στο ψυγείο. Δεν έχω καμιά ιδέα τι σκέφτεται ή τι νιώθει ο Πάολο, αλλά νομίζω ότι προτιμάει το φιλτραρισμένο νερό. Άλλωστε, είναι κολλητός της Φιόνα κι η Φιόνα έχει πάντοτε εκλεκτό γούστο.

Όση ώρα ο Πάολο πίνει νερό, η Φιόνα δεν τον αφήνει από τα μάτια της. Μόλις τελειώνει, φτερουγίζει και στέκεται στον ώμο της.

«Λοιπόν;» τη ρωτώ προσπαθώντας να δείχνω χαλαρή. «Έχει κανένα νέο;»

Η Φι γέρνει το κεφάλι της για μια στιγμή κι έπειτα κλείνει τα μάτια. Η κίτσα δεν την αγγίζει, δεν μπλέκεται στα μαλλιά της, αλλά είναι φανερό ότι επικοινωνούν. Ο Πάολο έχει γίνει το ντρόουν της που παρακολουθεί την πόλη από ψηλά.

«Όχι» λέει τελικά η Φιόνα ανοιγοκλείνοντας τα βλέφαρα.

«Είσαι σίγουρη;» την πιέζω. «Πώς μπορείς να ξέρεις;»

«Ξέρω ό,τι ξέρει ο Πάολο. Δεν τον έχει δει. Ούτε και τα Τέκνα έχει δει, παρεμπιπτόντως».

«Δηλαδή πιστεύουμε ακόμη ότι είναι δύο ξεχωριστά πράγματα;» Ένα μακρύ κομμάτι φλούδας από αυτή που ξεφλούδιζε τόση ώρα ο Ρόου έπεσε από το μήλο αγγίζοντας σχεδόν το πάτωμα. «Γιατί δεν το παίρνουμε απόφαση; Ο Άριαν γύρισε στα Τέκνα – έτσι δεν είναι;»

«Δεν το γνωρίζουμε αυτό» απαντάω. «Δεν έχουμε καμιά απόδειξη!»

Ο Άριαν είχε εξαφανιστεί αμέσως μετά την κουθέντα με την Ντόρυ, τη μέρα της κηδείας της αδελφής Ασούμπα. Υπάρχουν δύο μόνο τρόποι για να ερμηνεύσει κάποιος την εξαφάνισή του: προδοσία ή δειλία. Κι είναι δύσκολο

να διαλέξεις έναν από τους δύο, γιατί δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι ο Άριαν ήταν ένας φοβερά χειριστικός άνθρωπος που εργαζόταν για την ακροδεξιά θρησκευτική σέκτα. Είχε όμως το θάρρος να τους αφήσει και να επαναπροσδιορίσει την κοσμοθεωρία του, κάτι που σημαίνει ότι είναι και αρκετά γενναίος και τολμηρός.

Πού είσαι, Άριαν;

Την πρώτη φορά που τον συναντήσαμε, ο Άριαν δασάνιζε πνευματικά κάτι εφήβους με σκοπό να τους εντάξει στα Τέκνα. Τότε, ο Ρόου κι εγώ είχαμε μαλώσει στο λεωφορείο επιστρέφοντας σπίτι. Έλεγε ότι ο Άριαν κι εγώ είμαστε οι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος.

Είχα σαλτάρει με αυτά που άκουγα, αλλά, όπως αποδείχτηκε, ο Ρόου είχε δίκιο. Ο Άριαν κι εγώ είχαμε κι οι δυο το χάρισμα: είμασταν κι οι δυο γεννημένοι για να διαφυλάξουμε τη μαγεία στις πόλεις μας, αποστολή στην οποία είχαμε αποτύχει και οι δυο. Όσο περισσότερο τα σκέφτομαι αυτά, τόσο πιο άβολα νιώθω. Η βία, η σκληρότητα, η αρπακτικότητα που είχα εντοπίσει στον Άριαν – υπήρχαν άραγε όλα αυτά και σ' εμένα; Αυτό που μας διαχώριζε πάντως ήταν ότι η προσωπική ζωή του καθενός παρουσίαζε αρκετές διαφορές: εγώ είχα γεννηθεί σε μια φιλελεύθερη, καλλιτεχνίζουσα οικογένεια, που με άφηνε να περιφέρομαι με μια τράπουλα ταρό στο χέρι, ενώ ο Άριαν γεννήθηκε σε μια δεξιά χριστιανική οικογένεια, που φρόντισε να τον περιορίσει μόλις του παρουσιάστηκε το χάρισμα (μαζί με την ιδεοψυχαναγκαστική διαταραχή του).

Θέλω να γυρίσει πίσω, κι όχι μόνο επειδή τον χρειαζόμαστε σε περίπτωση που χρειαστεί να τα δάλουμε με τα Τέκνα. Θέλω να γυρίσει πίσω για να μου θυμίσει πως είμαστε διαφορετικοί: και θέλω να γυρίσει πίσω για να με διαβεβαιώσει ότι πράγματι είμαστε όμοιοι.

«Ο Πάολο λέει ότι είδε μια νέα αφίσα με εξαφανισμένο» λέει έξαφνα η Φιόνα. «Ένα αγόρι».

«Πώς το λένε;»

«Δεν ξέρει να μας πει. Δεν μπορεί να διαβάξει κιόλας».

Πίσω από τα τελευταία λόγια της Φιόνα υπήρχε μια ειρωνεία.

«Και πώς διαβάζει τότε τη λέξη εξαφανίστηκε;»

«Τη διαισθάνεται».

Η Φιονουάλα ακουμπάει ένα φλιτζάνι τσάι μπροστά στη Φιόνα. «Πού την είδε, Φι;»

Η Φι κλείνει πάλι τα μάτια. Συγκεντρώνεται ώστε να σχηματίσει μια εικόνα, όπως σχηματίζω κι εγώ με την τηλεπάθεια. Ψάχνει στη μνήμη του πουλιού προσπαθώντας να δει τι είδε, δίχως να λαμβάνει υπόψη της το γεγονός ότι ο εγκέφαλός του έχει το μέγεθος ενός φιστικιού.

«Τα γράμματα είναι θολά» λέει, «αλλά το αγόρι είναι λευκό. Καστανά μαλλιά. Η αφίσα είναι... δεν είναι στην πόλη, αλλά σε κάποιο χωριό στην ύπαιθρο. Βλέπω κάτι σαν τις εγκαταστάσεις ενός αγροκτήματος στο φόντο».

Η Μανόν έχει αφήσει τα χαρτιά της κάτω. «Incroyable» λέει και το εννοεί. Στο ογδόντα τοις εκατό των περιπτώσεων, η Μανόν είναι παγερά αδιάφορη με όσα συμβαίνουν, αλλά, όταν λέει κάτι στα γαλλικά, ξέρουμε ότι είναι απόλυτα ειλικρινής.

Το σχόλιο της Μανόν έκανε τη Φιόνα να χάσει τη συγκέντρωσή της. Δεν ξέρω αν είχε μιλήσει στη Μανόν για τα συναισθήματά της. Εδώ δεν έχει μιλήσει ούτε καν σ' εμένα για τα συναισθήματα που νιώθει προς τη Μανόν, αλλά ήξερε ότι ήξερα. Όταν γνωρίζεις το μυαλό κάποιου τόσο καλά, είναι δύσκολο να μηντσιμπάς πού και πού καμιά πληροφορία από εκεί.

Το να έχει τηλεπάθεια η καλύτερή σου φίλη, δημιουρ-

γεί ένα είδος αμύχανης οικειότητας. Κι οι δυο μας υποκρινόμαστε ότι δεν ξέρω τίποτα, αλλά σ' αυτή την υποκρισία υπάρχει ένα είδος ευγνωμοσύνης, τύπου «σ' ευχαριστώ που δε σχολιάζεις τα μυστικά μου».

Η Φιονουάλα δγάζει ένα σημειωματάριο και γράφει την πληροφορία που τους έδωσε ο Πάολο. «Είναι το τρίτο παιδί σ' έναν μήνα» λέει.

«Στα πόσα εξαφανισμένα παιδιά παύει να είναι φυσιολογικό;» ρωτάει ο Ρόου. «Και, ναι, το αναγνωρίζω πως η ερώτηση είναι κουλή και θατιά τραγική, αλλά...»

«Στην κομητεία του Κίλμπεγκ εννοείς;» λέει σκεπτική η Φιονουάλα. «Ίσως δώδεκα τον χρόνο».

«Σαν πολλά δεν είναι;» λέει η Λίλι γυρνώντας προς το μέρος τους. Σκέφτεται, φυσικά, τη δική της εξαφάνιση. Της ήταν πολύ δύσκολο να καταλάβει στην αρχή ότι αυτό που ήταν μια θατιά απελευθερωτική εμπειρία για την ίδια είχε αποτελέσει μια πηγή αφάνταστου πόνου για όλους όσους τη γνώριζαν. Το έχει καταλάβει όμως πλέον, και φροντίζει να πιάνει τη ζωή από τα μαλλιά, μαζί με όλα τα συναισθήματα που πάνε παρέα.

«Η δική σου περίπτωση ήταν πολύ ιδιαίτερη, Λίλι» λέει η Φιονουάλα ξεετάζοντας τον αγριόχοιρο του δωδεκαήμερου. «Μεσαία τάξη, λευκή, καλό σχολείο. Εσένα σε πρόβαλλαν πολύ. Τα παιδιά όμως που προέρχονται από οικογένειες μεταναστών, εποχιακών εργατών, ή αυτά που είναι απλώς φτωγά, δεν αντιμετωπίζονται με τον ίδιο τρόπο. Και η κομητεία του Κίλμπεγκ είναι μεγάλη. Εσύ είσαι παιδί της πόλης και δεν μπορείς να το καταλάβεις. Αλλά όλες οι πόλεις έχουν τα θεματάκια τους».

«Άρα, αν έχουμε ένα παιδί εξαφανισμένο κάθε μήνα, κατά μέσο όρο» λέει η Φιόνα, «ο αριθμός των εξαφανισθέντων έχει τριπλασιαστεί τις τελευταίες τριάντα μέρες».

«Κι ακόμα δεν έχουμε καμιά ένδειξη για επανεμφάνιση της Οικονόμου» λέει σκυθρωπά ο Ρόου.

«Ακόμα» επαναλαμβάνω εγώ.

Έπειτα λέω από μέσα μου: *Και καμιά ένδειξη για τον Άριαν επίσης.*

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΥΟ

ΚΑΝΟΝΙΚΑ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΠΟΥ ΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ μέρα έχουμε σχολείο, άσχετα αν είναι δύσκολο να πάρει κανείς το σχολείο στα σοβαρά. Πρώτον γιατί απέχουμε ελάχιστες μέρες από τα Χριστούγεννα. Δεύτερον γιατί δεν υπάρχει σχολείο για να πάμε. Η φωτιά που σκότωσε την αδελφή Ασούμτα και τη Χέδερ Μπάνμπερι πήρε μαζί της μια ιδιοκτησία δύο εκατομμυρίων ευρώ, καθώς και τη μεγαλοπρεπή ανακαίνιση που θα γινόταν στο Σεντ Μπερναντέτ, με την προϋπόθεση ότι θα λειτουργούσε υπό τον έλεγχο των Τέκνων της Μπρίτζνιτ.

Οι μικρότερες τάξεις απορροφήθηκαν από διάφορα σχολεία και υπάρχει η γενικότερη αίσθηση ότι το Σεντ Μπερναντέτ έχει τελειώσει. Έτσι κι αλλιώς, πώς να υπάρξει Σεντ Μπερναντέτ δίχως την αδελφή Ασούμτα; Παρ' όλα αυτά, συμφωνήθηκε ότι οι τελειόφοιτοι, που έχουν κάποιους μήνες μέχρι τις τελικές εξετάσεις, δεν υπήρχε λόγος να εκτεθούν σε νέες τραυματικές εμπειρίες. Γι' αυτό τον λόγο, ανοίγουμε όλοι τα λάπτοπ μας κάθε πρωί – με κλειστές τις κάμερες πάντα – μετρώντας από το δωμάτιό μας τις μέρες ως το τέλος του σχολείου.

Ο Ρόου με αφήνει σπίτι στις εννιά, δίνοντάς μου ένα βαθύ φιλί από τη θέση του οδηγού.

«Αχ, Μείβ, τι θα κάνω τώρα;»

Χαμογελώ και σκύβω στη μεριά του. «Δεν ξέρω να σου πω. Δεν μπορώ να σκεφτώ».

«Θα οδηγήσω εδώ κι εκεί, φαντάζομαι. Θα μπλέξω σε κανέναν καθγά με μαχαίρια στο πάρκινγκ». Σηκώνει το ένα φρύδι μιμούμενος τον Τζέιμς Ντιν.

«Θα μπλέξεις άσχημα, με λίγα λόγια».

«Θα μπλέξω άσχημα» επαναλαμβάνει τα λόγια μου γλιστρώντας το χέρι του κάτω από την μπλούζα μου, με δάχτυλα πιο κρύα κι από τη βροχή.

«Τα λέμε...»

Ο Ρόου χαμογελάει. «Τα λέμε, Τσέμπερς».

Χαμογελάμε γιατί αγαπιόμαστε, και χαμογελάμε επειδή έχουμε μυστικά.

Μπαίνω στο σπίτι. Μιλώ με τους γονείς μου. Έχουν φοβηθεί με όσα μου συμβαίνουν. Το γεγονός ότι ήμουν εκεί όταν ξέσπασε η φωτιά, ότι η αδελφή Ασουμίτα άφησε ανεξήγητα το κτίριο του σχολείου σ' εμένα, και το ότι πολλοί δημοσιογράφοι έρχονται σ' επαφή μαζί τους για να γράψουν κάποιο άρθρο σχετικά με τις περίφημες μάγισσες του Κίλμπεγκ, τους έφερε στα όριά τους, σε σημείο που δεν ξέρουν πώς ακριβώς να μου συμπεριφερθούν. Τους καταλαβαίνω. Ως πρόσφατα, ήμουν το μαύρο πρόβατο της οικογένειας. Τώρα είμαι ο Μαύρος Θάνατος.

Σε λίγες μέρες θα έρθουν τα αδέρφια μου σπίτι, οπότε βρίσκουμε κάτι να πούμε γι' αυτό, κι έπειτα λέω ότι είμαι κουρασμένη και πάω επάνω.

Πάω στο μπάνιο –που ο Άριαν έλεγε πως ήταν πλέον ένα ενεργό μαγικό σημείο και ότι θα μπορούσε να προκαλέσει μεγάλη ζημιά στους επόμενους που θα έμεναν εδώ– κι αρχίζω να κάνω τα μαγικά μου.

Μια μέρα –μια εβδομάδα μετά την ανακοίνωση της δια-

θήκης της αδελφής Ασούμα– γύρισα σπίτι και όλα τα βιβλία μου για τη μαγεία είχαν εξαφανιστεί. Οι κρύσταλλοί μου, η συλλογή μου από τράπουλες ταρό. Θα είχα στενοχωρηθεί πολύ περισσότερο αν δεν ήμουν προετοιμασμένη γι' αυτό. Οι γονείς μου το σκέφτονταν για μέρες, όσον καιρό δηλαδή οι εφημερίδες έγραφαν για το τυχερό κορίτσι που είχε κληρονομήσει τέτοια περιουσία.

Φρόντισα λοιπόν να εξαφανίσω από πριν ό,τι ήταν πολύτιμο –τα καλά υλικά, τους ισχυρούς κρυστάλλους, την αληθινά σημαντική τράπουλα ταρό– και να τα κρύψω όλα σ' ένα κουτί παπουτσιών, μέσα στη γυψοσανίδα της οροφής στο μπάνιο. Αυτά που πήραν οι γονείς μου ήταν τα βιβλία με τα ξόρκια, κάτι βιβλία για τη θεωρία της Γούικα και την ιστορία της μαγείας, ένα βιβλίο για τους παγανιστικούς μύθους. Δεν τα είχα ανάγκη. Μπορώ πλέον να φτιάχνω μόνη μου ξόρκια και είμαι κιόλας αρκετά καλή.

Βάζω στη φούχτα μου άνθη χαμομηλιού και κλαδάκια λεβάντας. Κατά έναν παράξενο τρόπο, πάνω μερικές φορές τον εαυτό μου να λέω δυνατά τι κάνω, σαν να τα διαβάζω από το βιβλίο με τα ξόρκια. «Άνη χαμομηλιού» λέω με τραγουδιστή φωνή. «Τα βρίσκετε εύκολα σε κάθε κατάστημα υγιεινής διατροφής!»

Ο αντίχειράς μου είναι υγρός από το ροδέλαιο. Πατάω το μείγμα ώστε να γίνει πολτός. Νιώθω τους μίσχους και τα σποράκια να τρίζουν κάτω από το νύχι μου κι έπειτα πιάνω να τα πατάω με τους κόμπους των δαχτύλων μου. Νιώθω σαν να προσπαθώ να ανοίξω μια τρύπα στο κέντρο της παλάμης μου. Ανοίγω τη δρύση. «Βαθύς ύπνος» λέω μόνο. «Βαθύς ύπνος, βαθύς ύπνος, βαθύς ύπνος».

Τα λαδωμένα λουλούδια στριφογυρίζουν μέσα στο νερό του νιπτήρα και κάποια φράζουν ελαφρά το σιφόνι πριν χαθούν εκεί μέσα. Νιώθω ένα κάψιμο στο πίσω μέρος

του λαιμού μου, την αίσθηση της μαγείας. Την καλωσορίζω με το μυαλό μου. *Καλώς την, λέω. Να σε πάλι. Θέλω να κοιμηθούν όλοι ωραία και καλά.*

Μετά τη φωτιά στο σχολείο, είμαι πολύ καλύτερη στη μαγεία. Πιο διαισθητική, πιο σίγουρη, πιο ικανή να καλέσω κάτι που μπορώ να νιώσω, αλλά δεν μπορώ να δω. «Μπορεί να γεννήθηκε με τη μαγεία στο αίμα της» ψιθυρίζω στον εαυτό μου. «Μπορεί να είναι μια έφηβη μάγισσα!»

Νιώθω ένα κύμα ενέργειας να στροβιλιίζεται γύρω μου και το νιώθω να συμφωνεί μαζί μου. Κατεβαίνει από την τρύπα απορροής του νιπήρα, προχωράει στους σωλήνες, και σύντομα όλο το σπίτι θα είναι μια όαση ειρήνης και σιωπής. Οι γονείς μου, που δεν μπορούσαν να κοιμηθούν για μέρες μετά την πυρκαγιά, θα κοιμηθούν για τα καλά, κι έτσι δεν πρόκειται να ακούσουν την εξώπορτα που θα κλείσει πίσω μου.

Μια ώρα αργότερα, φεύγω από το σπίτι δίχως καν να μπω στον κόπο να πατήσω στις μύτες των ποδιών. Πάω κατευθείαν στο Σεντ Μπερναντέτ, τυλιγμένη με το μεγάλο μαύρο μου παλτό. Κανονικά είναι αντρικό παλτό, και θα ένιωθα πολύ παράξενα αν φορούσα ένα αντρικό ρούχο μερικά χρόνια πριν, πριν μου δείξει δηλαδή ο Ρόου πόσο παράξενο είναι να δίνουμε έμφυλη διάσταση στα ρούχα. Τώρα μου αρέσει πολύ η αίσθηση αυτού του μεγάλου ρούχου που με αγκαλιάζει και με κρατάει ζεστή αυτή την παγωμένη νύχτα του Δεκέμβρη.

Το κτίριο μοιάζει σαν να καμπουριάζει κάτω από το βάρος των σκαλωσιών που το περικυκλώνουν: Μια ηλικιωμένη, θα έλεγες, σκυμμένη πάνω στο μπαστούνι της. Μοιάζει πολύ δύσκολο και πολύ επικίνδυνο να μπει κανείς εκεί μέσα, με όλες αυτές τις ταινίες που έχει βάλει η

αστυνομία και τα προστατευτικά πάνελ. Εμείς όμως είμαστε φτιαγμένοι για το αδύνατο και το απίθανο, όπως φαίνεται. Σκαρφαλώνω στις σκαλωσιές με τον φακό του κινητού μου αναμμένο ώστε να βλέπω.

Μόλις καταφέρνω να περάσω, ακούω τον ήχο μιας ηλεκτρικής κιθάρας που παίζει unplugged ο επόμενος Ιρλανδός ροκ σταρ. Ακολουθώ τον ήχο και πέφτω πάνω στο παλιό γραφείο της αδελφής Ασούμτα, που βρίσκεται θαμμένο κάτω από ένα σωρό μπάζα τα οποία μοιάζει να έχουν πέσει από το ταβάνι.

«Α!» λέω κάνοντας την έκπληκτη. «Τι παράξενο που σε συναντάω εδώ!»

Ο Ρόου με κοιτάει από τον φθαρμένο παλιό καναπέ, ένα από τα λίγα έπιπλα εδώ μέσα όπου μπορείς να καθίσεις δίχως να γεμίσεις στάχτες και χώματα. Έχουμε φέρει κουδέρτες αγορασμένες από μαγαζάκια αλληλεγγύης για να στρώνουμε. Και πετσέτες από το σπίτι.

Τον κοιτάω για μια στιγμή. Λευκό δέρμα, κόκκινα χείλη, μαύρα μαλλιά.

Μούρλια, μούρλια, μούρλια!

Τα μάτια του με ακολουθούν στο δωμάτιο, αλλά δε λέει τίποτα. Συνεχίζει μόνο να παίζει στην κιθάρα του ένα μπλουζ.

«Ξέρεις» συνεχίζω το αστείο «ο χώρος εδώ είναι ιδιωτικός».

«Υπάρχει ιδιωτικός χώρος μεταξύ παλιών φίλων;» απαντάει ο Ρόου.

«Εσύ θα μου πεις» λέω κι αρχίζω να ξεκουμπώνω το πουκάμισό μου δίχως να θγάλω το παλτό.

Αναρωτιέμαι αν θα μπορούσα να μιλάω και να συμπεριφέρομαι με αυτό τον τρόπο αν θρυσκόμασταν στο αυτοκίνητο ή στο δωμάτιό μου. Δεν ξέρω. Αλλά υπάρχει κάτι

σε αυτό το κτίριο. Κάτι που έχει να κάνει με τη γνώση ότι είναι δικό μου.

Ακούστηκε το κλικ του αερόθερμου και ο χώρος γέμισε με ξηρό ζεστό αέρα. Να κάτι ακόμη που φέραμε από το σπίτι του Ρόου. Θα ένιωθα πολύ ανασφαλής με τα ηλεκτρικά εδώ αν δεν ήξερα ότι το χάρισμα του Ρόου ήταν τόσο σχετικό με αυτά.

Δεν έχουν μείνει άλλα κουμπιά.

Ο Ρόου ανοίγει το στόμα του να μιλήσει. Ο λαϊμός του είναι στεγνός. Η φωνή του ζεστή.

«Νομίζω ότι μπορούμε να προχωρήσουμε σε ακόμα πιο... ιδιωτικούς χώρους».

Άφησα το παλτό μου να πέσει στο πάτωμα.

Υπάρχουν τόσα πολλά πράγματα στη ζωή μου για τα οποία νιώθω παράξενα, αλλά ευτυχώς το σεξ δεν είναι ένα από αυτά.

Μπορεί να μην είναι εύκολο να βρεθεί χώρος και χρόνος, γιατί στο σπίτι μου βρίσκεται πάντοτε κάποιος αυτές τις μέρες, κι ο Ρόου κάνει διαρκώς πρόβες με την μπάντα του, αλλά φαντάζομαι ότι πάρα πολλές σχέσεις εφήβων έχουν το ίδιο πρόβλημα, κι ότι εμείς είμαστε τελικά προνομιούχοι αφού συμβαίνει να διαθέτω ένα τεράστιο, αδειανό οίκημα. Με έναν τεράστιο, αδειανό καναπέ.

«Ξέρεις αν έχουν γίνει τίποτα έρευνες» λέει ο Ρόου στριφογυρίζοντας μια μπούκλα από τα μαλλιά μου όσο εγώ είμαι ξαπλωμένη στο στήθος του «σχετικά με το εάν είσαι πράγματι η πιο καυτή γυναίκα στη χώρα;»

«Δε νομίζω να έχει γίνει κάποια σοβαρή έρευνα» απαντάω σχηματίζοντας έναν κύκλο με το δάχτυλό μου στο γυμνό του δέρμα. «Είναι δύσκολο να βρεις χρηματοδότηση για τέτοιου είδους έρευνες».

«Κρίμα».

«Το ξέρω. Σκέψου πόσα θα μπορούσαμε να μάθουμε».

Ο Ρόου με φιλάει στην κορφή του κεφαλιού μου. «Δε σε χαλάνε τα κομπλιμέντα, βλέπω, Μείβ Τσέμπερς».

«Δε μου κάνουν και τόσο συχνά, οπότε γιατί όχι;» Πιο παλιά, ήμουν από τα κορίτσια που δεν μπορούσαν να δεχτούν κομπλιμέντα. Τώρα είμαι ένα κορίτσι που μπορεί και να μην υπάρχει σε μια εβδομάδα, οπότε έχω σκοπό να νιώθω όσο καλύτερα μπορώ ως τότε. «Πιστεύεις ότι έρχεται;»

«Η Οικονόμος;»

«Ποιος άλλος;»

«Δεν ξέρω. Μοιάζει σαν να έχουμε περιμένει πολύν καιρό μέχρι να αρχίσει να αποκτάει υπόσταση η απειλή. Μπορεί να είναι νεκρή. Ή μπορεί το σφράγισμα του Πηγαδιού να έχει μειώσει την ποσότητα της μαγείας εδώ, κι έτσι να μην μπορεί πια να εμφανιστεί».

Δεν είναι η πρώτη φορά που μοιραζόμαστε αυτή τη θεωρία, και τώρα πια την έχουμε μοιραστεί τόσες φορές, που είναι σαν παραμυθάκι για καληνύχτα. Ένα παραμύθι που μας κατευνάζει και μας διευκολύνει να κοιμηθούμε.

Σηκώνω τα μάτια. «Έχει φύγει το αϊλάινερ σου» λέω. «Έχεις μουτζουρωθεί»

«Πλάκα κάνεις! Καθάρισέ το!»

Καθάρισα απαλά με το μικρό μου δαχτυλάκι κάθε ίχνος κολ κάτω από το μάτι του. Έπειτα του έδειξα τη μουτζούρα.

«Κάνε μια ευχή. Χριστουγεννιάτικη ευχή».

Όμως, αντί για ευχή, ο Ρόου με τράδηξε κοντά του. Ίσως δέβαια αυτή να ήταν η ευχή του. Δεν ξέρω τι να πω. Εγώ πάντως ακούμπησα το κεφάλι μου στο στήθος του και προσπάθησα να ακούσω στη σιωπή. Κάποιες φορές

είμαι σίγουρη ότι βρίσκεται κάπου εδώ, ανάμεσα στα χαλάσματα. Η αδελφή Ασούμτα, εννοώ. Δεν έρχομαι εδώ μόνο για να συναντήσω τον Ρόου. Έρχομαι και μόνη μου, για να τη νιώσω.

Προσπάθησα να το εξηγήσω αυτό μια φορά στον Ρόου, αλλά εκείνος δεν εντυπωσιάστηκε.

«Θες να πεις δηλαδή ότι εμείς το κάνουμε κάτω από το άγρυπνο βλέμμα μιας νεκρής καλόγιας;»

«Όχι!» του φώναξα ενοχλημένη. «Μην το κάνεις να φαίνεται παράξενο».

«Μα, εσύ είσαι αυτή που το κάνει να φαίνεται παράξενο!»

Εμένα όμως μου αρέσει να τη σκέφτομαι εδώ, υποτιμημένη από τους πάντες, να προσπαθεί με όλες της τις δυνάμεις να προστατέψει το Κίλιμπεγκ με τις μαγικές κλωστές που ύφαινε σε μια κουβέρτα. Κλείνω τα μάτια, επικεντρώνομαι στο μυαλό μου και σχεδόν νιώθω ότι μπορώ να συνδεθώ μαζί της. Νιώθω ότι το ίδιο νήμα που με συνδέει με τον Άριαν υπάρχει κι ανάμεσα σ' εμένα και την Ασούμτα. Προσπαθώ να αποκτήσω πρόσβαση. Δεν μπορώ να πω αν διώνω υπερφυσικά φαινόμενα ή ένα παράξενο είδος ετεροχρονισμένης θλίψης, αλλά μερικές φορές νομίζω ότι τη νιώθω. Μια παρουσία. Ένα κάτι.

Ακούγεται ένας ήχος. Ένας κρότος. Ο ήχος δημάτων στα σανίδια.

Αναπηδάμε κι οι δυο. Πιάνω ενστικτωδώς τις κουβέρες, συνειδητοποιώντας ότι το μόνο που φοράω είναι οι κάλτσες μου.

«Τι στον διάολο ήταν αυτό;»

Ο Ρόου σηκώνεται αμέσως όρθιος φροντίζοντας να βάλει ένα φούτερ και ένα εσώρουχο.

Γυρίζει και με κοιτάει. «Δεν είναι η Οικονόμος» λέει

ψιθυριστά. «Δεν είναι απ' αυτές που θα παραβιάσουν έναν χώρο για να μπουν μέσα – έτσι δεν είναι;»

«Όχι» απαντάω εντελώς φρικαρισμένη. «Δεν είναι τέτοια».

Το φούτερ του Ρόου είναι πράσινο σε σμαραγδί αποχρώσεις. Είναι τόσο φαρδύ, που του πέφτει από τη μια μεριά και αφήνει εκτεθειμένο τον ώμο του.

«Μάλλον δεν είναι τίποτα» λέω διαστικά. «Έλα στον καναπέ».

«Σου έχει συμβεί πολλές φορές σε ταινία τρόμου να μην είναι τίποτα ένα “μάλλον δεν είναι τίποτα”;» απαντάει ο Ρόου δάζοντας το τζιν του.

Ακόμα ένας κρότος. Ο ήχος πλησιάζει τώρα, κι έχω αρχίσει να το μετανιώνω που προσπάθησα να επικοινωνήσω με το φάντασμα της αδελφής Ασύμτα.

«Γαμώτο, Ρόου».

«Πάω να τσεκάρω».

«Μη μ' αφήνεις μόνη!»

Αλλά ο Ρόου έχει ήδη φύγει. Βάζω τα ρούχα μου όσο πιο γρήγορα μπορώ και τον ακολουθώ. Το αερόθερμο χτυπάει και κροταλίζει κι εγώ σκέφτομαι: *Αν χάσω το μοναδικό ωραίο πράγμα στη ζωή μου, παίζει και να τρελαθώ.*

ΚΑΠΟΙΟΣ ΚΑΛΕΣΕ ΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟ.

Η Μείβ και η παρέα της πρέπει να βρουν έναν τρόπο να κατευνάσουν για τα καλά το εκδικητικό πνεύμα των ταρό. Το κλειδί γι' αυτό βρίσκεται πίσω, μακριά στο παρελθόν της Οικονόμου, όπου μόνο η Μείβ μπορεί να φτάσει. Με τις σκοτεινές δυνάμεις να εξαπλώνονται και να πλησιάζουν απειλητικά, οι φίλοι πρέπει να εργαστούν ομαδικά και να ενώσουν τα χαρίσματά τους όπως ποτέ άλλοτε!

Η τριλογία «Όλα μας τα κρυφά χαρίσματα» ολοκληρώνεται με ένα αγωνιώδες, καθηλωτικό, όσο και ολοκληρωτικά απρόσμενο τέλος!

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

www.patakis.gr

ISBN 978-618-07-0402-0

9 786180 704020 >

Βοηθ. κωδ. μηχ/σης 14402

16+

